

На братняй зямлі

Дзень прыезду беларускіх пісьменнікаў у братнюю Літву выдаўся пагодлівым. Чыстае блакітнае неба надзвычай гарманіравала з настроям прыязнасці, святочнасці.

Яшчэ задоўга да прыбыцця машын, што выехалі раёнай з Мінска, на мяжы двух рэспублік у мястэчка Медзінінкая сабраліся сустракаючыя. Тут былі пісьменнікі, журналісты, калгаснікі бліжэйшых сельгасарцель, навушчыны, партыйныя і саветскай работнікі. На працяглых слухах, упрыгожаных вянкамі і кветкамі, нацягнута чырвоная палатнішча, на якім па-беларуску напісана: «Палкае прывітанне брацкаму-беларусам». Сустракаць гасцей прыбылі А. Венцлава, Ц. Ціхвіціц, Э. Межлайніс, М. Салцкіс, Э. Матузавічус, І. Давідайціс, У. Мазурунас, А. Блаўскас, В. Раймерс, Ю. Авіжус, А. Понінас, А. Балтрунас, А. Хурцінас, К. Кубілінаскас, А. Жукаўскас, А. Полюс, А. Балтакіс, Ю. Марцінявічус, П. Шырмас, А. Баўжа, міністр культуры Літоўскай ССР І. Банайціс, старшыня Вільнюскага гарвыканкома т. Вільджунас, сакратар Вільнюскага гаркома БН Літвы т. Грышкявічус, загадчык аддзела ЦК КП Літвы т. Уогітас, дырэктар выдавецтва мастацкай літаратуры т. Чэкіс, артысты Станюкас, Паўлаўскас, Лескайтэ і іншыя.

Нарошце накідаюцца машыны. З іх выходзяць беларускія пісьменнікі. Яны ідуць міма даўгатаў у нацыянальных касцюмах. Даўгатаў трымаюць шырокі нацыянальныя паласы, якія накідаюць на плечы гасцей з Беларусі. Добра працягваюцца вітанні, поціскі рук, пацалункі. Сустраляе ж старыя сябры, якія ўвесь час падтрымлівалі цёплую сувязь, імкнуліся ў сваіх творах да адной і той жа мовы.

Старшыня Саюза пісьменнікаў А. Венцлава вільню прыбыўшых гасцей ад імя ўсіх літоўскіх пісьменнікаў.

— Некалькі месяцаў назад, — гаворыць ён, — вясной, мы гасцявалі ў вас, дара-

гія сябры-беларусы! Вы прыехалі да нас, і нягледзячы на тое, што сонца цяпер не такое гарачае, мы спадзяемся, што настрой будзе светлым і вясёлым не засмуціць цэплым нашай сустрачы. Аглядаючы нашу рэспубліку, дарагія гасці. Дазвольце пажадаць, каб гэты тыдзень прынес нам уражанняў, многа радасці. Сардэчна запрашаем!

Хвалючыся, пісьменнікаў-гасцей вільню піянерка Медзінінкая сярэдняй школы Ірона Шумскага.

Старшыня Вільнюскага гарвыканкома т. Вільджунас гаворыць аб глыбокіх грамадзянскіх дружбах беларусаў і літоўцаў, аб тым, што дружба гэтых народаў мацнела ў сумеснай барацьбе за Савецкую ўладу, у барацьбе з фашысцкімі захопнікамі ў радах Савецкай Арміі і партызанскіх атрадаў.

Ад імя беларускіх пісьменнікаў выступіў Пятрусь Броўка, які сказаў:

— Дарагія сябры! Дзякуем за сардэчную сустрэчу. Нас вельмі ўсхвалявала тое, як цёпла вы сустрэлі нас на літоўскай зямлі. Мы да гэтага часу не можам забыць тых дзён, калі вы гасцявалі ў нас, у Беларусі. Ваш прыезд ператварыўся ў вялікае свята для нашай рэспублікі. Тады шлі салы, а цяпер, калі мы прыехалі сюды, галіны агінаюцца пад цяжарам пладоў. Мы хочам убачыць цудоўную літоўскую зямлю, сустраціцца з рабочымі, калгаснікамі, набытваць у студэнтаў. Мы хочам, каб гэтыя сустрэчы не раз паўтарыліся ў будучым.

Няхай жыве наша дружба!

Дзякуй вам за шчыры, сардэчны прыём!

***

Вечарам 19 верасня ў памяшканні Дзяржаўнага акадэмічнага тэатра драмы адбылося адкрыццё Тыдня беларускай літаратуры ў Літве. Уступнае слова сказаў А. Венцлава.

каб нашы гасці адчувалі сабе ў Літве, як дома, каб дні, праведзеныя імі ў братняй рэспубліцы, былі прыемнымі, карыснымі і пакінулі б добрае і глыбокае ўражанне, якое яшчэ больш умацуе дружбу нашых літараў, нашага мастацтва, нашых народаў!

Няхай жыве вечная непарушная левінаская дружба беларускага і літоўскага народаў!

Няхай жыве літаратура братняй Беларусі і яе творцы — пісьменнікі беларускага народа!

Няхай жыве Камуністычная партыя Савецкага Саюза, нагніцель і арганізатар усіх нашых перамог!

***

Гасцей вітаў міністр культуры Літоўскай ССР І. Банайціс, рабочыя фабрыкі імя Вітанберга т. Вейтас і ад моладзі Вільнюса т. Станюкавічус.

З прававой ў адказ выступіў кіраўнік дэлегацыі беларускіх пісьменнікаў Пятрусь Броўка.

Беларускім пісьменнікам былі паднесены памятныя падарункі і букеты кветак.

На вечары прысутнічалі першы сакратар ЦК КП Літвы А. Снечкус і старшыня Праўдзіума Вярхоўнага Савета Літоўскай ССР Ю. Палеціс.

Пасля ўрачыстай часткі адбыўся вялікі літаратурны вечар, на якім з чытаннем сваіх твораў выступілі Пятрусь Броўка, Максім Танк, Ніна Тарас, Міхась Калачыніскі, Анатоль Валюгін, Кастусь Кірөөнка, Цырыль Глебка, Сяргей Грахоўскі, Аляксей Зарыцкі, Аляксей Звонак, Міхась Васіляк, Пятрусь Макаль і Пятро Прыходзька. Літоўскія паэты Ц. Ціхвіціц, В. Раймерс, Э. Матузавічус, А. Жукаўскас, Ю. Марцінявічус і У. Мазурунас прачыталі першыя гасці ў перакладзе на літоўскую мову. У час вечара ў фойе тэатра працаваў кніжны кіёс, дзе можна было набыць кнігі беларускіх пісьменнікаў на літоўскай мове. Ён выклікаў вялікую цікавасць прысутных.

Атмасфера таварыскай добразычлівасці панавала на працягу ўсяго вечара. Трэба было бачыць, з якой увагай і зацікаўленасцю слухалі прысутныя выступленні гасцей, давалі іх кожнае слова, які горацца апладвавалі словам дружбы і братэрства, якія гукалі з вуснаў беларускіх паэтаў у гэты незабыты вечар. Можна было перакачацца, што ў нас не толькі вялікія агульня гістарычныя традыцыі, але, што, сапраўды галоўнае, нашы імкненні да міру, дабрага суіснаства, стваральнай працы сёння з усім супадаюць. Не выпадкова так горацца слухачы прынялі выступленне паэта малодшага пакалення Пятруся Макаля, які ў сваім новым вершы, прысьве-

Прамова А. Венцлавы

Дарагія таварышы!

Сённяшнім літаратурным вечарам і канцэртам пры ўдзеле пісьменнікаў і майстроў мастацтва братняй Беларусі і нашай рэспублікі адкрываецца Тыдзень беларускай літаратуры ў Літве. Гэтай вясной, калі ў Беларусь была ў вясенні садоў, там гасціла вялікая група літоўскіх пісьменнікаў. Наша наведванне братняй рэспублікі ператварылася ў сапраўднае свята дружбы народаў. У буйнейшых аўдыторыях Мінска, Магілёва, Брэста, Маладзечна і іншых гарадоў гукалі стромы літоўскіх паэтаў, на заводках, у калгасках, у навуальных установах сустракаліся мы са слаўнымі працоўнымі людзьмі і моладзю Беларусі. Наша літаратурнае слова разнастайна таскала па хвалы радзімы і тэабачанні, на старонках газет і часопісаў Беларусі. Беларускі народ сустраў нас, пісьменнікаў Савецкай Літвы, як сваіх лепшых братоў, як самых блізкіх родзічаў, і прыняў нас з адкрытым сэрцам, з цудоўнай, незабытай гасцінасцю. Новымі пераказамі нашых твораў азнамавалі наш прыезд беларускія пісьменнікі. І калі, закончыўшы Тыдзень літоўскай літаратуры, мы пакідалі братнюю Беларусь, дык гаварылі сваім сябрам не «байбачце», а да хуткай сустрачкі ў Савецкай Літве!

І вось сёння, калі нашы засякі поўныя да краёў залатым збожжам, таварышы беларускія пісьменнікі, сярод якіх мы бачым самых выдатных майстроў братняй літаратуры, — з намі! Дазвольце ад імя ўсіх прысутных, ад імя ўсіх працоўных ад усёй душы вітаць нашых дарагіх гасцей у старажытнай літоўскай сталіцы, цудоўным Вільнюсе, з якім звязаны і жыццё, і твор-

часць такіх буйнейшых беларускіх пісьменнікаў, як Янка Купала, Якуб Колас, Максім Танк, Пліп Пестрак і многія іншыя.

Тыдзень беларускай літаратуры ў Літве праводзіцца на іспраўдзілі змянальных дзён, калі абодва нашы братнія народы адзначаюць надзвычайна важныя юбілей ў сваёй гісторыі. Неўзабаве народ Беларусі ўрачыста адсвяткуе 40-годдзе Савецкай улады ў Беларусі, а літоўскі народ — саракавую гадавіну пралетарскай рэвалюцыі ў Літве. Гэты Тыдзень адбываецца ў момант, калі ўся наша неабсяжная дзяржава — Савецкі Саюз, перажываючы велізарны ўздым у сваёй эканоміцы і культуры, рытуецца да нечарговага XXI з'езду КПСС, які намясціць шляхі нашага далейшага росту. Усё гэта ўмацоўвае значэнне літаратурнага свята нашых братніх народаў і павяняе адказнасць пісьменнікаў абодвух нашых народаў перад партыяй і перад сваім працоўным народам.

Дарагія таварышы! Калі мы гасцілі ў братняй Беларусі, нам было паказана ўсё, што стварылі сваімі рукамі, сваім роузмам і талентам гераічныя беларускія працоўныя. Мы бачылі адроджаны з попелу прыгажун-Мінск, цудоўныя мінскія аўтамабільны і трактарныя заводы, Магілёўскі завод шпунцага валакна, цудоўныя калгасы і школы, храмы мастацтва і навуцы беларускага народа, харавое прыроды рэспублікі. Мы таксама пастараем паказаць нашым гасцям свае гарады і вёскі, сваю прамысловасць і сельскую гаспадарку, нашу цудоўную Балтыку, а можа, і захалючыя Ніжскія дзюны. Мы верым, што пісьменнікі беларускага народа знойдуць у нашай рэспубліцы многа новых імпульсаў і матываў для сваёй творчасці, як знайшлі іх нашы пісьменнікі ў братняй Беларусі.

Спрадэку жывуць побач нашы народы і стагоддзямі змагаліся яны супраць адных і тых жа ворагаў, якія імкнуліся іх занявольці, — супраць крыжаносцаў і польскіх паню, супраць царызма, супраць уласных капіталістаў і буржуазіі і, нарэшце, у мінулыя гады — супраць гітлераўскіх захопнікаў. У асабліва гэтай апошняй вайны, калі многія снымы Беларусі акрапілі сваёй крывёю літоўскія палі, а воіны Літоўскай дывізіі прайшлі праз усю Беларусь, сумесна з іншымі злучэннямі Савецкай Арміі гораць ворагаў, — вайна гатаў залучыла нашы народы вузамі глыбокай, непарушнай дружбы. І гэтыя вузы пасля вайны няспынна мацнелі ў агульняй працы, у сацыялістычным спабодніцтве працоўных нашых рэспублік, ва ўзаемных наведваннях, у тым, што мы вучыліся адзін у аднаго. З 1940 года граніца паміж Літвой і Беларуссю стала ўжо не раздзяляючым нас рубяжом, а аб'ядноўваючым нас шляхам левінаскай дружбы і братняга супрацоўніцтва.

Дазвольце пажадаць нашым дарагім гасцям, каб гэты Тыдзень іх літаратуры ў Літве прайшоў як новы яркі паказчык дружбы культур, якая ўсё ўзрастае,

Пасля двухдзённага прабывання ў літоўскай сталіцы Вільнюсе дэлегацыя беларускіх пісьменнікаў у суправаджэнні групы літоўскіх літараў і загадчыка аддзела ЦК Камуністычнай партыі рэспублікі т. Уогітаса адправілася ў цікавае падарожжа па Літве. Вось беларускія пісьменнікі ў старажытным горадзе Тракаі, гісторыя якога непарушна звязана з жыццём літоўскага народа. У Тракаі і ўжо акочылі літоўцы неаднойчы змагаліся супраць ігнашэнскіх захопнікаў. Тут жа сляпы на прыкладу вільнюскага пралетарыята яшчэ ў час рэвалюцыйных падзей 1905—1907 гг. узяліся на барацьбу супраць эксплуатаўраў-памешчыкаў.

Пасля агляду горада, азе і старажытныя замкаў беларускія пісьменнікі адправіліся далей — у Каўнас.

***

Недалёка ад мястэчка Румшышкі, па дарозе ў Каўнас, вясюна аўтамашын з пісьменнікамі сустракі каўнаскае матацыклісты. Па дарожным жыхароў горада з прывітанняй прававой да гасцей звярнуўся мастацкі кіраўнік Каўнаскага міжсаюзнага клуба т. Заўка. Затым беларускім пісьменнікам паднеслі руту, якая сімвалізуе дружбу і шчырае, і заправілі іх у горад.

Беларускія і літоўскія літараў прыязджаюць у Каўнаскае малаўнічкі парк — Даліну песень, які раскінуўся на ўскраіне горада. На залёных узгорках парку размешчаліся тысячы жыхароў горада, а адным з іх былі напісаны велічынны і кветкамі слова: «Вітаем пісьменнікаў Беларусі!»

Сустракаць гасцей прайшлі таксама першы сакратар гаркома партыі Ю. Мікалюскас, старшыня гарвыканкома І. Пілігрмас, сакратар гаркома партыі В. Кучыніскас, рэдактар газеты «Куано Песя» Ю. Леонавічус, старшыня археалагічнага пісьменніцтва і вучоны, заслужаны дзеяч культуры рэспублікі П. Тарасенка, паэтка В. Шульцэйтэ і іншыя. Гасцей вітаў ад імя працоўных горада старшыня гарвыканкома т. Пілігрмас. П. Броўка сардэчна падымаўся за дэлае прывітанне і пажаданні і перадаў працоўным горада шчырае прывітанне ад пісьменнікаў і працоўных Мінска і рэспублікі.

ЛІТАРАТУРА І МАСТАЦТВА

ОРГАН МІНІСТЭРСТВА КУЛЬТУРЫ І ПРАУДЛЕННЯ САЗУА ПІСЬМЕНІКАЎ БССР

№ 77 (1299) Серада, 24 верасня 1958 года Цана 40 кап.

□ □

Па дарозе з Мінска ў Вільнюс, на мяжы двух братніх рэспублік, для сустрачкі дэлегацыі ўдзельнікаў Тыдня беларускай літаратуры ў Літве сабраліся літоўскія пісьменнікі, студэнты, школьнікі, калгаснікі навакольных вёсак. Яны паднеслі гасцям малаўнічкі нацыянальныя паласы і вырабы з літоўскага бурштynu.

Удзельнікі мастацкай самадзейнасці Вільнюскага педагагічнага інстытута выканалі некалькі літоўскіх песень на народных інструментах. Затым адбыўся мітынг, пасля якога гасці і сустракаючыя накіраваліся ў сталіцу Літвы — Вільнюс.

На здымках: 1. На мяжы Літвы і Беларусі перад прыездам беларускай дэлегацыі.

2. Старшыня праўдзіума Саюза пісьменнікаў Беларусі П. Броўка дзякуе за гасціны прыём.

Фота Ул. Крука.

□ □

Актывізаваць падрыхтоўку да свята

На калегіі Міністэрства культуры БССР

Калегія Міністэрства культуры БССР разглядала пытанне аб падрыхтоўцы канцэртных арганізацый да 40-годдзя БССР.

Народны артыст Саюза ССР Р. Шырма расказаў, што Акадэмічная капела ўключыла ў юбілейныя канцэрты дадаткова дзве новыя кантаты — кампазітара Р. Пукста «А хто там ідзе?» на словы Я. Купалы, П. Труса, М. Клімковіча і К. Кірөөнкі і кантату Ю. Семіянікі «Паміж Канстанціна Заслонава» (словы М. Алтухова). У святачым рэпертуары капелы араторыя Фляркоўскага, у эпілогу якой шырока, прыгожая мелодыя — песня, якая сплясці партыю. Ва ўрачыстым канцэрце капела выканала гэтую песню, «Калыханку» з кантаты Ю. Семіянікі і адну частку з кантаты Р. Пукста.

Такім чынам, да 40-годдзя БССР капела ў рэпертуары будзе мець чатыры кантаты, з якіх падрыхтаваны ўжо дзве.

— Значна ў гэтым стане справа, — гаворыць Р. Шырма, — з арыгінальнымі хорамі акапелы. Няма ваканальных дустаў. Мы вымушаны чакаць, калі кампазітары закончаць аб'явіныя для капелы творы. Вельмі шкада, што і конкурс на лепшую песню таксама нічога не даў для капелы.

Акрамя развучвання новых твораў, капела ў лістападзе-снежні правядзе справядзаныя канцэрты. Р. Шырма прапануе правесці месячнік беларускай музыкі, каб нашыя канцэртныя арганізацыі змаглі выкарыстаць не толькі ў Мінску і абласных цэнтрах, а і па ўсёй рэспубліцы.

Аб падрыхтоўцы да 40-годдзя БССР Народнага хору расказаў народны артыст рэспублікі Г. Ціхвіціс:

— У святачым рэпертуары мы ўключым 20 песен і тры танцы. З твораў беларускіх кампазітараў будзем выканаць песню У. Алоўнікава «Варышчы» на словы М. Клімковіча, «Добры дзень» (словы А. Русака), Ю. Семіянікі «Помні, дружа любімы!» (словы С. Шушквіча), А. Туранкова «Святочна» (словы А. Русака), Д. Лукаса «Песня табушчыка» (словы М. Лужаніна) і іншыя.

— Народныя беларускія песні ў нас добрыя, — гаворыць ён, — але няма яркіх твораў на сучасную тэматыку — песень пра Леніна, пра народ, пра Мінск і інш. Хор не мае шкама маладзёжнай песні да 40-годдзя камсамола.

Для святачнага канцэрта прапанована фрагмент з беларускага вяселья «Прывялі нявесту ў двор» (з жартоўнымі песнямі, частушкамі і двама танцамі), а таксама беларускія народныя песні і песні краіны народнай лямкараў.

Таццянаўская група Народнага хору рытуе да пастаўкі «Беларускую маладзёжную пласку», харэаграфічную каршыку «Партызанская быль» і «Танец дружбы».

— Беларускае лярваўнае філармонія, — сказаў У. Алоўнікаў, — летам гэтага года правяла значную работу па прапагандзе беларускай савецкай, рускай, захаднееўра-

чанаў братняй Літве, якая і непасрэдна выказаў пачуццё сымпюль замілаванасці да літоўскай зямлі і яе працавітага, гасціннага народа.

Затым адбыўся вялікі канцэрт, у якім прынялі ўдзел вядомыя літоўскія кампазітары, народны артыст ССР Б. Дварыёнас, народная артыстка БССР К. Кудрашова і народны артыст Літоўскай ССР І. Станюкас, заслужаны артысты Літоўскай ССР М. Аляшквічута і Беларускай ССР Т. Шымко, лаўрат Усеаўзнага і VI Сувеннага фестывалю моладзі В. Нарэйка, саліст Беларускага тэатра оперы і балету А. Геняраў і іншыя літоўскія і беларускія артысты.

Вельмі ўрадавала прысутных выкананне літоўскімі майстрамі сены беларускіх народных песень «Палынок» і «Святок».

Назаўтра гасці змяніліся з выдатнасімі літоўскай сталіцы.

У гэты дзень усё сталіцкія газеты надрукавалі падрабязна і справядлачы аб прыездзе беларускіх пісьменнікаў, фотаздымкі, якія ўвеквечваюць моманты сустрэчы на мяжы. Сярод іншых матэрыялаў, прысвечаных Тыдню, звартае на слабе ўвагу артыкул галоўнага рэдактара літоўскай літаратурнай газеты — В. Раймерса пра зборнік «Па Нёману песня плыве», у якім, у прыватнасці, гаворыцца:

«Вытокі гэтай песні, які і Нёмана, у сэрцы братняга народа. Гэта песня складалася з вершаў, што нарадзіліся ў розных кутках беларускай зямлі; яны ўліліся ў кнігу, як сотні маленькіх ручучкоў у наш цудоўны Нёман там, на паўднёвым захадзе, да Друскенікамі. Разам з матунымі патокамі бачылі нашых рак Нёмана да нас дайшла шырокая, нястрыманая плынь беларускай паэзіі. Сядзь на высокім беразе Нёмана — і пачуеш услеск беларускай хвалі, што спянае здалёку; яна нясе ў сабе пясчак да самага Каўнаса ад Стоўбішаў, яна прыносіць каменчыкі ад Гродна.

Прыплывушы Нёманам, вялікі і духмяны букет беларускай паэзіі адкрывае перад літоўскім чытачом душу суседняга народа, дорыць алмазныя каменчыкі таленавітага народа» («Літаратура ір мянас» ад 20 верасня г.г.).

Пасля мітыngu ў Даліне песень гасці накіраваліся ў горад.

У гэты ж дзень нашы пісьменнікі пабылі ў магілях Саламеі Нерыс, ля магіляў чатырох літоўскіх камунараў, якія аддалі сваё жыццё за свабоду і шчырае літоўскага народа, і ўсклалі вянкi на магілях гэтых слаўных людзей, дарагіх сэрцу літоўскага народа.

Госці Каўнаса добра разглядалі багату асабліва мастацкага музея ім Чурбініса, наведвалі музей Пятраса Піпіры.

Вечарам адбыўся вялікі прыём у гонар беларускай дэлегацыі, на якім прысутнічалі прадстаўнікі партыйных і савецкіх арганізацый, дзеячы культуры горада Каўнаса.

У тэатры юнага глядача і ў Сельскагаспадарчай акадэміі адбыліся літаратурныя вечары.

Сустрэчы з чытачамі

Дзямі беларускія пісьменнікі Усеаўлад Краўчанка, Янка Скрыган, Анатоль Астрэйка, Уладзімір Дадзімаў наведвалі будаўнічый Ваб'еўскі ДРЭС. Яны азнаемліліся з ходам работ, пабылі на будаўнічых аб'ектах. У клубе ДРЭС адбыўся вялікі літаратурны вечар. Уступнае слова аб падрыхтоўцы беларускіх пісьменнікаў да 40-годдзя БССР зрабіў Ус. Краўчанка. Затым пісьмен-

нікі прачыталі новыя творы, пазнаемлілі будаўнічоў са сваімі творчымі плянамі. Вечар закончыўся канцэртам удзельнікаў рабачай самадзейнасці. Харавы калектыў паспяхова выканаў песні на словы беларускіх паэтаў.

У фойе клуба была наладжана выстаўка твораў беларускіх пісьменнікаў і продаж новых кніг. Пісьменнікі прынялі ўдзел у продажы кніг, давалі чытачам аўтаграфі.

Прыгожыя афішы, якія наведвалі аб тым, што ў Дзяржынскім раённым Доме культуры адбудзецца канферэнцыя чытачоў па раманы Ул. Карпава «За годам года», прыцягнулі ўвагу многіх аматараў беларускай кнігі. Работнікі Мінскай абласной і Дзяржынскай раённай бібліятэкаў старажыталі гэтую канферэнцыю, на якую быў запрошаны і аўтар рамана.

Больш 400 чалавек прынялі ўдзел у гэтай цікавай сустрэчы. Уступнае слова зрабіла бібліятэкарка В. Ядвіга. З многімі цікавымі заўвагамі аб раманы выступілі ў будучы друкаванца ў гэтым годзе на старонках «Польмя». Ул. Карпаў гавараў аб рабоце аўдзела прозы. Чытачы выказалі шырае каштоўнае праналоў, якія накіраваны на тое, каб палепшыць работу рэдакцый часопіса.

У заключэнне паэты М. Танк і А. Бачыда прачыталі свае новыя творы.

рабы райпрамкамбіната П. Анціпаровіч, інжынер-будульнік І. Тумас, рабочы чыгучніка І. Лойка, старшы майстра вапнавага заводу А. Кісэль, настаўніца Н. Велька.

У заключэнне выступіў аўтар рамана Уладзімір Карпаў, які адказаў на пытанні чытачоў, расказаў аб сваёй рабоце над гэтым творам.

У фойе Дома культуры быў наладжаны продаж кніг беларускіх пісьменнікаў. У гэты вечар асаблівым поспехам карыстаўся раман «За годам года». Многім чытачам аўтар падпісаў свае кнігі.

***

У Мінскай бібліятэцы ім Яні Купалы адбылася сустрэча членаў рэдакцыйнай калегіі часопіса «Польмя» — М. Танка, І. Шамякіна і Ул. Карпава з чытачамі. З уступным словам аб рабоце часопіса выступіў акадэмік сакратар рэдакцыі А. Бачыда. Галоўны рэдактар часопіса М. Танк расказаў аб тым, якія пазычныя твора-

лейскай класічнай музыкі і музыкі народаў ССРР. У Віцебску, Магілёве, Гомеле, Брэсце і Гродна адбыліся канцэрты сімфанічнага аркестра, якія карысталіся поспехам у гледача. Аркестр народных інструментаў дэтам выступіў з канцэртамі ў абласных і раённых цэнтрах рэспублікі.

Сімфанічны аркестр павінен падрыхтаваць да дзесяці арыгінальных твораў, у тым ліку тры сімфоніі — Пятую сімфонію Я. Ціхвіціка, Першую — Я. Глебава, Першую — В. Чаралічкіна і тры сюіты: сюіта-фантазію М. Алалава, сюіту «Песня міру» Ул. Алоўнікава, сімфанічную паэму «Мора» Я. Дзюгінскага, «Геранічную паэму» Л. Абелічына і рад іншых.

Ул. Алоўнікаў узямае пытанне аб тым, што неабходна аднавіць выкананне «Калыханкі» М. Чуркіна, якая напісана сорак год назад. Маркучэня правесці канцэрт з твораў кампазітара Глебава разам з хорам музэя адукацыі. Рытуецца рад твораў разам з капелай, хорам Паліца культуры прафсаюзаў і хорам радзі.

Дзіржае становішча з рэпертуарам для аркестра народных інструментаў. З новых твораў атрымана толькі адно «Скерыя» М. Алалава. Сімфанічны аркестр не мае ярака твора для ўрачыстага канцэрта — святачой увертюры. Ганарова абавязак нашых кампазітараў напісаць такую увертюру. У лістападзе-снежні філармонія разам з Саюзам кампазітараў правядзе наступныя канцэрты: дзве праграмы сімфанічнай музыкі беларускіх кампазітараў, канцэрт беларускай песні, юбілейны канцэрт аркестра народных інструментаў і інш. Будзе таксама праведзены цыкл лекцый-канцэртаў — «Беларуская музыка за 40 год».

Беларуская эстрада, як паведаміў тав. Крыўавус, да 40-годдзя БССР уключыла рад твораў беларускіх кампазітараў: дзеты «Дыярыю» і «Помні, дружа любімы» Ю. Семіянікі, «Радасць каханні» М. Чуркіна і іншыя. Новая праграма на беларускай мове падрыхтавана канцэртнай брыгадай пры ўдзеле артыста М. Шымкіна. Над новымі творами працуюць артысты В. Спіткоўская і М. Зорны, В. Міхала і К. Гільзічэ і іншыя. Ансамбль аперэты паставіў беларускую аперэту «Алазанская даліна» (музыка Ю. Бялязінскага, лібрэта М. Зорны) па матывах п'есы К. Губарэвіча і І. Дорскага. Рытуецца да пастаўкі новай музычнай камедыя Ю. Мілюшэна.

Больш увагі стала надаваць эстрада абслугоўваючы сельскага гледача. За аўгуст месяц у калгасках, саўгасках і раённых цэнтрах рэспублікі ладзена 580 канцэртаў замест 520 па пляну. Да канца года кожны творчы калектыў эстрады правядзе не менш трох справядзаных канцэртаў. Ва ўсіх абласцях будуць наладжаны вялікія святачныя канцэрты.

У заключэнне выступіў міністр культуры БССР Г. Кісэль, які падвёў вынікі абмеркавання пытання аб падрыхтоўцы канцэртных арганізацый да саракагоддзя БССР.

Калегія адзначыла, што падрыхтоўка канцэртных арганізацый да юбілею рэспублікі ідзе недастаткова інтэнсіўна. Трэба актывізаваць работу кампазітараў з творчымі калектывамі. Яшчэ не вызначаны рэпертуар святачых канцэртаў. Выршыла правесці ў лістападзе-снежні месячнік беларускай музыкі. Да пачатку ўра трэба скласці аб'яднаны графік выступленняў артыстаў з усіх канцэртных арганізацый рэспублікі. Асабліва ўвагу трэба звярнуць на рэкламу, якая павіна быць прыгожай і яркай.

Абмеркаванне кінасцэнарыя

Мастацкі савет кінастудыі «Беларусьфільм» абмеркаваў кінасцэнарыі М. Бярэзі і С. Спалынова «Як многа дзюбач харошых», прысвечаны жыццю і працы маладых беларускіх ткачы. Галоўныя героі твора — чатыры дзюбачны-ткачы, што жывуць у лясной лавоў інтэр'ата. І дэмабілізаваны воіны, які стаў будаўніком.

У сцэнарыі раскрываюцца душэўныя прыгажосці савецкіх людзей, шырачы іх дружбы і ўзаемападтрымкі ў самых складаных жыццёвых акадэміях.

Члены мастацкага савета А. Кудрашова, А. Маханак, М. Лужаніна, А. Будніска, В. Смольяр станюча ацанілі твор. Адзначана доброе веданне аўтарамі матэрыялаў, на аснове якога напісаны сцэнарыі. У ім многа цікавых сцэн і эпізодаў, удала знойдзены творчыя чатыры ацанілі твор. Адзначана доброе веданне аўтарамі матэрыялаў, на аснове якога напісаны сцэнарыі. У ім многа цікавых сцэн і эпізодаў, удала знойдзены творчыя чатыры ацанілі твор. Адзначана доброе веданне аўтарамі матэрыялаў, на аснове якога напісаны сцэнарыі. У ім многа цікавых сцэн і эпізодаў, удала знойдзены творчыя чатыры ацанілі твор.

Мастацкі савет вырашыў рэкамендаваць сцэнарыі «Як многа дзюбач харошых» у здымачысць.

В. СМАЛЬ.

На здымку: плакат, выпушчаны выдавецтвам Літвы да Тыдня беларускай літаратуры.

ТЫ ДЗЕНЬ БЕЛАРУСКАЙ ЛІТАРАТУРЫ У ЛІТВЕ

Звычайная гісторыя

К. МАРУКАС

Апавяданне

Стайніне — маладая, прыгожая жанчына, што летас выйшла замуж, выбежала пад вечар на панядорак па ламачы...

— Яныліе, чую? Хоць бы ў хаце прыбрала! — Іду, іду, золатка, — адклікнулася Жывіле, выглянуўшы з кухні.

Бацькі Стайніне даўно памёрлі, а яе дзіцячае замужняе сястра жыла далёка, як кажуць, у чорта на кулічках. А ёй гэтак хацелася, каб у гэтую хвіліну побач была бліжэйшая, якая магла б паспаўчаць, супакойці...

Жывіле падала ўжо карову. У печы весела патраскае агонь, у чыгунку закіпае вада. Жывіле прынесла ў хату вядро, выгнала курчыцу і пачала мыць падлогу. Робіць усе яна моўчкі, хутка і амаль зусім бягуча.

— Чаму ж не дапамагчы ў такой справе, — адказае Жывіле, думаючы пра штосякі свай. Яна спынаецца ля акна, папраўда на галаве хустку, уздымае: — Сягоння скінучу майму дваццаці адзін год ужо быў бы.

Пень ваякіга смутку паклаў свой адбітак на яе моцна спіснуты губы. Сягоння, куды ні пойдзе Жывіле, за якую работу ні возьмецца, перад ёю, як жыць, стаіць яе сын такім, якім яна бачыла яго апошні раз.

— Хіба ў цябе быў сын? — здзіўляецца Стайніне. — Быў, золатка. Такі слаўны, блявы, уся галава ў завітках. Тры гады толькі і памёр. Век не забудуся на свайго галубочка.

Дзіцяца Стайніне, што ў Жывіле было дзіця. Колькі ні думае, а ўспомніць не можа, ці быў у Жывіле муж; ведае толькі, што раней яна ніколі не мела свайго кутка, палова чужым людзям агароды, каляла бульбу, дагаджала, вядома, дзіцяці шыа, але ў смутак Жывіле яна асабліва не паглыблялася.

У хату да Стайніна заходзіць суседзі, цікавіцца здароўем яго жонкі-парадзіці. Вечар цёплы, а работа скончана, таму ніхто не спяшаецца дадому, усім хочацца пагаварыць, дакаціцца акуршыць.

У далечыні, над дарогай, падымаецца пил. Не паспеў ён асесці, як пара лядных, укормленых коней, запражаных у брычку, віхурай уносіцца на панядорак. Жанчыны ледзь паспяваюць схвапіць сваіх дзяцей і адскочыць з дарогі.

Маленькая, гоўстая, з галавой, пераспапанай сівіной, акуршыра дзяка вываляецца да брычкі і зараз жа звяртаецца да першай сустрэчнай жанчыны: — Макуне, ахвешча? Ну, як жыць-маешча мой хлопчык, мусіць, ужо ходзіць, ножкім перабірае? — Куды там... Мой Ювяліе ўжо другі год у школу ходзіць.

— Як на грэх заблылася... Вось як час хутка ідзе... І яе ветлівы позірк спыняецца на другой жанчыне. — А ты, Беранісе, чаму мяне без работы пакідаеш? Ведаеш, адно дзіця не дзіця, двое — бацькам пацеха, ну, а трое, чацвёрта — радасць і шчасце.

— Збіраюся калі-небудзь пагаварыць аб гэтым, — чырванее жанчына. — Жартуючы, весела дакараючы маладзіц, чаму маўляў, пра яе забыліся, акуршыра ў суправаджанні Стайніна, які нясе ў адной руцэ невялікі чамадачык, а ў другой белы казак, аходзіць у хату.

— Што ж, Стайніне, значыць, буда да сабе ў госці запрасілі? — усміхаецца акуршыра. — Расказвай, даўно адчула? — Ранішні жывот балеў. Думала, ад тварогу... Таксама скажы. Забылася, відаць, аб чым я табе гаварыла... Акуршыра торыка скідае паліто, закісвае рукавы да лядкоў і мяне рукі. Жывіле стаіць каля яе з вялікім саматканым рушніком.

— Можна, у бальніцу паспеці б? — заклапочана пытае Стайніне. — Не, мілы мой, пачерпна пачаў, — заўважвае акуршыра, чырвоным чырвоным пераборам і строгім голасам.

Стайніне усхвалявана ходзіць па хаце, спрабуе дапамагчы Жывіле, аднак акуршыра, дабраўшы піхнуць кудлаком у спіну, выганяе яго за дарог.

Суседзі забіраюць сваіх дзяцей дадому, двор пусцее, на ганку застаюцца Стайніне, суседка — вадаўдзячы фермы Мацюкайце, поўная чырваночка кабет, і Жывіле. Паазей да іх далучаецца калгасны вартульнік Сцяпуліс, сям'я з рэзідэнцыяй бародкай, ахочы да размовы і спрачкі. Сонца паволь апускаецца за лес, чырвоныя промні яго дрыжачы на шыбах акон, пераляцваючы на жаўталістых клёнах. Мірная выскавая вуліца пусцее. Нейкая святочная цішыня ахапіла вёску, залатым промнямі вяртаюцца сонца самай, усю прыроду.

Парадзіха хваравіта войкае, потым эню сіхае. І адразу ж чуюцца голас акуршыры, поўны мацярнясай турботы і цепенні. Стайніне сядзіць, закрывшы далонямі твар, і не варушыцца, быццам высечаны з каменя. Гэты мужык, поўны сіл калгасны каваля цяпер нагадвае парадзіжніка, які заблудзіўся ў глухім лесе, сеў на пень і не ведае, што рабіць.

Неўзабаве ў наша жыццё прыйдзе новы чалавек, — гаворыць калгасны вартульнік Сцяпуліс. — Ці ёсць на зямлі мудрэц, які скажа, акая доля чалавека, кім ён будзе? — Інжынер б нам... Пабудавалі бы новы кароўнік, як у калгасе «Гегужас пірмой», — дадае Мацюкайце.

— А калі дачка? — Хіба дзяўчына ў нас не можа інжынерам стаць? Галінь, Стасе Шымкунайце. У Маскве на прафесора вучыцца, а не так даўно за каровамі бегала... Іншы бацька ад дзесяціх сыноў такога гонару не дакаціцца.

— Які ўжо там з дзеўкі прафесар? — Думаеце, я ў жыцці прафесара не бачыў? — зарэкаецца Сцяпуліс. — У графа Кандратовіча гаспадаў адзін прафесар з Варшавы. Памытаю, я яму яшчэ жаб дапамагаў лавіць. Вусы чорныя да самых вушэй, праз увесь жывот залаты ланцужок таўшчынэй з палец. Скажы слова — яму, мажліва, сам кёндзі адказаць не здоле. Перад тым, калі ласка, ці быў у Жывіле муж; ведае толькі, што раней яна ніколі не мела свайго кутка, палова чужым людзям агароды, каляла бульбу, дагаджала, вядома, дзіцяці шыа, але ў смутак Жывіле яна асабліва не паглыблялася.

— Дагаварыўся, дадзячка. Па-твойму выходзіць, значыць, калі вусы ды залаты ланцужок, то ўжо і прафесар. Калі б так было, дык такіх прафесараў размножылася б, як мух. Сцяпуліс моршчыць лоб і думае, што б сказаць такое незвычайнае. — Мне ўсё роўна: сын ці дачка, — гаворыць Стайніне. — Няхай толькі хуткай нараджаецца.

— Адна Жывіле маўчыць. Напяршы рукамі падбародак, яна сядзіць на ганку і думае сваю думку. Быў бы яе Пранюкас жыць, прывеў бы ў хату прыгожую нявестку, пабудавалі бы новую святліцу... Хіба ён не мог бы гэтак жыць, як жыць Стайніне?.. Калгас жа дарма дае і палец, і будучыцца матэрыялы, адно не агінае. І Жывіле ўзяла сабе, акая палітроўная, акая добрай была б яна для нявесткі; не даволіла б ёй рана ўставаць, сама даіла б карову, сама б і ў печы паліла, каб толькі яны шчасліва без турбот жылі.

— Каб жыў мой сын — яму сягоння дваццаці адзін год было б, — уздымае Жывіле. — Даўно памёр? — Ой, даўно... — Значыла б, што ўспамінаць... — заўважыў Сцяпуліс. — Ад акой хваробы памёр? — Эх, калі б ад хваробы... Менш бы сэрца балела. Служыла я тады ў Балніскаса. Пайшла аднойчы гарох аграбляць, а на сэрцы так хрыпнула, так неспакойна, — расказвае Жывіле, быццам усё гэта адарылася толькі ўчора. — Думала, збогаю, пагляджу, што Пранюкас мой робіць. «Мо, часам бачылі хлопчыка?» — пытаю ў Балніскаса. А яна акраза масла збрала. «Швэндаўся недзе тут, можа, каля сабакі заблудзіцца». Бягу ў хлэў, потым у сад, і ўсё кажу: «Праню, Праню, адгукніся, галубочка!» Бачу, у сажалцы яго апоркі плаваюць. Як убачыла, упала без паміні на зямлю...

— Што ж ты за маці, калі пакінула малаго на чужых руках? — строга пытае Сцяпуліс. — А дзе б я падзела яго?.. Замуж выйшла, у чым была. Пятрас рабіў у маенку, а я ў Балніскаса. Што з таго, што ён быў на дзесяці год старэйшы ад мяне? Я сама тады ўжо не маладая была. Балніскаса, бывала, глядзіць на мяне і смеяцца: «Дзе твая галава, каб спытаці? Выйшла замуж за старога халасцяка, лепш бы працавала ўжо не пакладаючы рук, назвапала грошычкаў, спакойна дажыла б тады свой век у акой-небудзь багадзельні». Падумаўшы цвяроза, я так ёй і адказала: «Табе, значыць, можна нараджаць дзяцей, таму што ты гаспадыня, шаўковыя хустачкі носіш, а мяне, як той дзіцё, сохнуць трэба? Кожная істота, мурашка і тая імкнуча пакінуць патомства, уеліва і ў цяпле праціць свой век».

Вырашылі мы з Пятрасам пабратарчыць яшчэ год — Другі, сабраць грошай і ўзяць у арэнду каліно зямлі. Сабраўся аднойчы Пятрас з вясковым хлапцам лес краціць, наскочыў на лесніка, спалохаўся, што даведзецца штраф плаціць, і кінуўся, як залц, у кусты. Ды куля лесніка здарнала яго, у грудзі ўпілася. Намучыўся, нежбарака, месяц у бальніцы, і богу душу аддаў. Праз два месяцы я нарадзіла Пранюкаса. Хоць цяжка было ў Балніскасаў працаваць, батрак і той больш году ў іх не мог пабыць, аднак я з-за Пранюкаса ўсё цяперала... Усё якому-небудзь ануць ад сваіх малых майму кінуць...

Жывіле змоўкала і сумна падумала: «Хіба расказаць людзям аб тым, як я нараджаючы, лакувала адна ў халоднай каморы... Як не было чалавека вядома падань... Як дачка-мале Пранюкаса за тое, што я ў абеў прыбрала з поля да дзіцяці і карміла яго грудзямі. Хіба ўсё гэта расказаць?» Пераклаў А. БАЖКО.

Нараджэнне песні

Есць песня ў сэрцы кожнага такая, што сьвечні людзям вечно зарой. Яна мяне будзіла ў родным краі вясновай ночы, летняй раніцы.

Яе праносіць рэкі ўспамінаў, Мне не забыць яе празрысты слоў. І птушак сней, і роскат хваля настымным У ёй і чую з маладых гадоў.

Я чую шум і пах знаёмых лісь, Эню бачу ля бацькоўскай хаты бор. Стары калодзеж у шым са скрыпам І нерозараных палеў прастор.

Заўжылі я ўсюды з песняю маю. У ёй пачуці, думкі ўсе мае. Яна майё нараджана душою, Крыўнай кожнай я расціў яе.

Толькі ледзь зашліў сал влісьням, густым, Птушкі гніздам сабуць на галінках. Або толькі аспалюцца з дрэў лісьці. Баліне зоркай на сонцы сніжынка,

Ледзь пакрэ прасторы асенні туман, Прапывае над лясамі барвовымі, І ледзь сэрца тваё, што не згасла ад ран. Абальцеця слязімаі суровымі, —

Выйдзі ў поле, абёрнісь ты на касталі. — Мо' ніхто не знаём тут з табою. Але ўспомні, што ўсю гэту радасць зямлі Ты прынес ёй навек з поля бою.

Пераклад Пятра ПРЫХОДЗЬКІ.

Узлельнікаў Тудыя беларускай літаратуры да сабе ў госці запрасілі студэнты Вільнюскага Дзяржаўнага ўніверсітэта імя В. Касцюка-Мішчэвічуса. Перад шматлікай аўдыторыяй з чытаннем сваіх твораў выступілі беларускія паэты і пісьменнікі, а таксама літоўскія паэты, якія зрабілі пераклады беларускіх твораў на літоўскую мову.

Пасля ўрачыстай часткі адбыўся вялікі канцэрт, падзелены сіламі студэнтаў ўніверсітэта.

На здымку: студэнты ўніверсітэта Неёле Кварэзюці прыхваляе кветку паэту М. Танку.

Пінскі тэатр

У Пінску няма прафесійна-нальнага тэатра. Яго змяняе самадзейны калектыў. Вось ужо амаль тры гады ён выступае з паставіўкамі.

Малады быў затрачана праца і часу, але не дарма. Цяпер у калектыве 22 энтузіясты самадзейнага мастацтва. А пачалося ж з малаго... Было ўсяго пяць — шэсць гуртоўцаў. Спачатку ставіліся толькі аднаактныя п'есы, скетчы, наладжваліся вечары мастацкага чытання (гэты жанр не забыты і цяпер для вясельяў у раёны і для пачароў адпачынку).

Пачатак вялікім спектаклям быў пакладзены п'есай Найдзінава «Дзеці Ванюшына». Гэты сцэнічны твор атрымаў прызнанне і быў стымулам для далейшай работы. У рэпертуары з'явіліся камедыі «Машанька» Афінагенава, «Чужое дзіця» В. Шкваркіна, «Квадратура круга» В. Катаева і «Вясельнае падарожжа» Дыхавічанага.

Варта адзначыць ініцыятыву Пінскага гарадскога Дома культуры, які наладжвае вечары адначасна з вялікай выдумкай і разнастайнасцю. Асаблівай увагі заслугоўвае спектакль па п'есе А. Карнейчука «Платон Крчат».

Хвалюючыя сустрэчы

У беларускага пісьменніка Піліпа Пестрага ёсць верш «Так сказаў капітан...» У ім паец у эпічнай яму задушлівае ўсёлаўнае родны Нёман, які злучае зямлі двух братніх народаў Літвы і Беларусі, сімвалізуючы сабою іх шматвяковую непарушную дружбу. Паэт гаворыць:

Калі мы імчыліся да Гродна ўверх, Сцягам літоўскім разрываем Нёман, А як да Каўнаса ўніз палымаем, — Сцяг беларускі для ўсёх там знаёмым...

У май гэтага года ў Беларусі гасцілі палітлітоўскага працоўнага народа — пісьменнікі і паэты П. Шавіціс, А. Венцэлава, Э. Можалавіцкі, А. Жукаўскас, А. Гузіявічус, І. Давідавічус, У. Мазурнас, В. Райсчыс, Э. Магузіявічус, К. Кубіліскас, Ю. Марцінавічус, А. Валтрунас, В. Радавіціс, М. Сладзіціс.

Усюды, дзе ні пабывалі дарэгі гасці, — у рабочых заводаў, у працоўнікаў калгасных палеў, у будучыню, у моладзі — іх сустрэкалі па-беларуску радасна, з хлебам-салодкім, з адкрытым сэрцам і душайнай цеплынёй. Паспехі літоўскай савецкай літаратуры радавалі беларускіх чытачоў таксама, як і паспехі свайёй роднай беларускай літаратуры.

У гэтыя дні беларускія пісьменнікі і паэты сустрэкаюцца са сваімі вялікімі сябрамі на літоўскай зямлі, яны раскаваюць аб поспехах беларускага народа ў будучыню і шчаслівага жыцця, аб вялікіх поспехах свайёй культуры і літаратуры...

Так працягваюцца слаўныя традыцыі дружбы двух народаў, якая нарадзілася яшчэ ў сіваю мінуўшчыну ў сумеснай барычце з агулінымі ворагамі, якія даўна пасялілі на нашай зямлі. Так эню арадацілася гэтая традыцыя, якая ў свой час падтрымлівалася слаўнымі сынамі нашых народаў Янкам Купалам і Пятрасам Цвіркай, Якубам Коласам і Людасам Гірай.

«Стагоддзі жыццё ў добрым сусестве нашых працоўных народаў, і так, як шырокі Нёман злучае нашы зямлі, так сэрцы народаў алучаюцца песнямі, што ідуць з самай глыбіні жыцця», — ісаў пісьменнік Пятрус Броўка ў праводзе да кнігі літоўскай паэзіі «Галасы сяброў», выданай у гэтым годзе на беларускай мове.

Трэба сказаць, што вершы літоўскіх паэтаў Пятраса Цвірка, Людаса Гіры, Юліаса Яноўса, Саламея Нерыса, Антанаса Ваіцэ РЭЙМЕРЫС

Многастаючыцы фабрыкі «Гульбо»

Калі б я была майстаркай-ткачыкай, Справа сваю добра знала б, Я на станку сваім у палатні Горкае гора заткала б.

З народнай песні. Бегаюць хутка прытныя рукі Многастаючыцы нашай. Колькі ў прац думкі, працора! Свет ёй раскрыв прад вачыма... Горы палатны — снежныя горы Вяшчае перад дзючынай.

Поспехаў лічыць ўзрастаюць шіха, Праца — за лічбаю кожнай... У камсамолкі — лепшай ткачы — Шлях у жыцці пераможны.

Здраўя й шпэр у фабрычным гуле Час прыгалае павіны, Сельскай ткачыцы — любай матулі — Час нешчасіям, радзіям.

Болей не будзе гора з напасцю, Доля не будзе гаротнай!.. Можаш свабодна ўваткаць наша шчасце У ільняным палатні.

Аб гераіні мы заспяваем Песню па-новому, мужна, Калі гэтай пёсні сёння не маем — Заўтра сатчам яе дружна, Пераклад М. АЎРАМЧЫКА.

На здымку: заслужаны калектыў ансамбля песні і танца Літоўскай ССР, які выканаў літоўскія і беларускія песні. Фота У. Крука.

Вешлавы, Пяарфіліса Цільвіціса, Здуардаса Межалявіціса, Костаса Корсакаса, Узласа Мазурунаса і многіх іншых вымакілі жыццё і гарачую цікавасць у беларускіх чытачоў... Будзем спадзявацца, што сустрэчы беларускіх пісьменнікаў з літоўскімі чытачамі таксама выклічуць гарачую цікавасць да дасягненняў беларускай літаратуры.

Нам радасна ўведомляць, што беларуская кніга, творы беларускіх пісьменнікаў і паэтаў знаходзіць шлях да сэрцаў літоўскіх чытачоў, што літоўскія чытачы маюць магчымасць на свайёй роднай мове пазнаёміцца з творамі выдатных паэтаў і пісьменнікаў Беларусі Які Купала, Якуба Коласа, Змітрака Вадзілі, Пятруса Броўкі, Арыадна Куляшова, Пятра Глебі, Максіма Танка, Івана Шамякіна, Які Вярбы і многіх іншых.

Як дарэгі падарункі, мы прымаем пудоўна выданую кнігу на літоўскай мове да Тудыя беларускай літаратуры ў Літве «Па Нёману песня пывае» і раман «Крыніцы» І. Шамякіна. У першай шырока прадстаўлена сучасная беларуская паэзія, другая — пазнаёміць літоўскага савецкага чытача з творчасцю выдатнага сучаснага пісьменніка-празаіка Беларусі Івана Шамякіна.

З вялікай радасцю беларускія літаратары знаёмяцца з жыццём і працоўнымі поспехамі Савецкай Літвы, а яе дасягненнямі ў галіне нацыянальнай культуры і літаратуры. Беларускі пісьменнік вельмі цікава пазнаёміцца з жыццём старажытнай сталіцы Літвы, дзе калісьці жылі і працавалі выдатныя дзеячы Францішак Скарына і Кастусь Каліноўскі, пісьменнікі Янка Купала, Цётка, Якуб Колас, дзе ў дні беларускай рэакцыі пачыналі сваю рэвалюцыйную і творчую дзейнасць паэты і пісьменнікі сучаснай Беларусі Максім Танк, Валяцін Таўлаў, Піліп Пестрак і іншыя.

Няхай жа рука аб руку, плячо да пляча ідуць два народы-суседзі, два народы-сябры да светлай будучыні. Няхай жа нерушная дружба іх прынесе братам-радам залаты пільн пастомнай стваральнай працы і творчага натхнення! Алякс ЗВОНАК.

Узлельнікаў Тудыя беларускай літаратуры да сабе ў госці запрасілі студэнты Вільнюскага Дзяржаўнага ўніверсітэта імя В. Касцюка-Мішчэвічуса. Перад шматлікай аўдыторыяй з чытаннем сваіх твораў выступілі беларускія паэты і пісьменнікі, а таксама літоўскія паэты, якія зрабілі пераклады беларускіх твораў на літоўскую мову.

Пасля ўрачыстай часткі адбыўся вялікі канцэрт, падзелены сіламі студэнтаў ўніверсітэта.

На здымку: студэнты ўніверсітэта Неёле Кварэзюці прыхваляе кветку паэту М. Танку.

Пінскі тэатр

У Пінску няма прафесійна-нальнага тэатра. Яго змяняе самадзейны калектыў. Вось ужо амаль тры гады ён выступае з паставіўкамі.

Малады быў затрачана праца і часу, але не дарма. Цяпер у калектыве 22 энтузіясты самадзейнага мастацтва. А пачалося ж з малаго... Было ўсяго пяць — шэсць гуртоўцаў. Спачатку ставіліся толькі аднаактныя п'есы, скетчы, наладжваліся вечары мастацкага чытання (гэты жанр не забыты і цяпер для вясельяў у раёны і для пачароў адпачынку).

Пачатак вялікім спектаклям быў пакладзены п'есай Найдзінава «Дзеці Ванюшына». Гэты сцэнічны твор атрымаў прызнанне і быў стымулам для далейшай работы. У рэпертуары з'явіліся камедыі «Машанька» Афінагенава, «Чужое дзіця» В. Шкваркіна, «Квадратура круга» В. Катаева і «Вясельнае падарожжа» Дыхавічанага.

Варта адзначыць ініцыятыву Пінскага гарадскога Дома культуры, які наладжвае вечары адначасна з вялікай выдумкай і разнастайнасцю. Асаблівай увагі заслугоўвае спектакль па п'есе А. Карнейчука «Платон Крчат».

